

Duurzaam verlangen naar de Geheime Tuin

Non-Fictie Rob Young schreef een ongewone, prikkelende historie van de Britse folkmuziek.

Britten, en niet in de laatste plaats Britse muzikanten, zijn van oudsher gefascineerd door het motief van het pastorale paradijs, of dat zich nu in een ver en 'onschuldig' verleden of in een vooralsnog in nevelen gehulde toekomst bevindt.

Die 'geheime tuin' is waar de muzikanten naar op zoek zijn in Rob Youngs *Electric Eden*, even lijvige als doorwrochte studie over de geschiedenis van de Britse folkmuziek. Zoals uit de ondertitel *Unearthing Britain's Visionary Music* blijkt, is folk voor Young meer dan mensen met gitaren die liedjes zingen. Hij onderzoekt het genre vooral op het 'visionaire' gehalte.

Het scheppen van of fantaseren over een betere wereld is volgens Young een wezenstrek van de Britse folkmuziek. Het pastorale element hoort hij terug bij de meest uiteenlopende muzikanten, van de componist Vaughan Williams (aan wie hij veel aandacht besteedt) tot de singer-songwriter Nick Drake.

Hoewel belangrijke bands en artiesten als Ewan MacColl, Fairport Convention en The Incredible String Band ruim aan bod komen in het boek, is het vergeefs zoeken naar bijvoorbeeld Billy Bragg, The Levellers en The Pogues. Deze artiesten, die in de jaren tachtig voor een hernieuwde belangstelling voor de folk zorgden, komen in de ruim 650 pagina's in het geheel niet aan de orde.

Liever besteedt Young aandacht aan hun tijdgenoten: Kate Bush, David Sylvian en Talk Talk. Een vreemde keuze, zo lijkt, tot je bij hun verhalen bent aanbeland en het verband met het onderliggende thema ziet.

Aandoenlijk is bijvoorbeeld het verhaal van zangeres Vashti Bunyan, die eind jaren zestig met paard en wagen over Schotse eilanden trekt, op zoek naar het - door onder anderen Donovan bezongen - paradijs.

Bunyan zal een prachtige plaat opnemen, die vijfendertig jaar onvindbaar is. Ze trekt zich terug in haar particuliere *garden*, tot in 2005 hernieuwde interesse in haar muziek ontstaat en haar *Just Another Diamond Day* in een heruitgave op cd verschijnt.

Fascinerend blijft ook het verhaal van

'British Visionary Music' volgens de definitie van Rob Young: *The Hangman's Beautiful Daughter*, de derde lp van The Incredible Stringband, uit 1968.

de band Fairport Convention, die in 1969 hetzelfde met oude Britse liedjes doet als The Band (samen met Bob Dylan) met Amerikaanse liedjes had gedaan. Het resultaat, de lp *Liege And Lief*, bevat opwindende elektrische bewerkingen van 'onbedorven' folktraditionals, ingegeven door het succes van de lp *Music From Big Pink* van Dylan en The Band.

De wisselwerking tussen Amerikaanse en Britse muzikanten loopt als een rode draad door de hele folkgeschiedenis. Zo was de muzikarheoloog Alan Lomax niet alleen van essentieel belang in het ontsluiten van Amerikaanse folk en country, maar ook van de Britse variant erop. Hij kwam in de vroege jaren vijftig al naar de Britse eilanden om platen op te nemen en zou in de jaren zestig naar de VS terugkeren met de Britse folkzangeres Shirley Collins aan zijn zijde.

Op hun beurt kwamen Amerikaanse artiesten als Peggy Seeger in die tijd graag naar Europa, omdat hun communistische sympathieën daar met wat minder argwaan werden bekeken.

Amerikaanse invloeden, door veel Britse puristen als verderfelijk ervaren, bleken onafwendbaar. Geestig is Youngs constatering dat degenen die zich verslikten toen folkzanger Bob Dylan in 1966 elektrisch ging spelen, niet moesten zeuren. Als ze de folk puur wilden houden, stelt hij, dan was zelfs de

akoestische gitaar al uit den boze. Immers, de klassieke folkliedjes zoals die een eeuw eerder door de befaamde Cecil Sharp waren verzameld, kenden in het geheel geen instrumentale begeleiding.

Puristen krijgen er van Young vaker van langs, maar enig snobisme is hem zelf ook niet vreemd. Zoals wanneer hij het tweede album van de Incredible String Band belangrijker noemt dan *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* van The Beatles, dat in 1967 een maand eerder verscheen.

Het zij hem vergeven, net als zijn neiging wat al te driftig te strooien met namen en boektitels. *Electric Eden* is misschien minder een pure folkgeschiedenis dan een overzicht van 'visionaire muziek'. Maar je krijgt voortdurend de neiging op zoek te gaan naar de vaak obscure muziek die hij behandelt, zo aanstekelijk werkt zijn verhaal.

Gijsbert Kamer

★★★★

Rob Young: Electric Eden - Unearthing Britain's Visionary Music.

Faber; 664 pagina's; ca. € 24,-
ISBN 978 0 571 23752 4.

Zaterdag 27 november presenteert Rob Young een avond met Britse folk op het festival LeGuessWho in Theater Kikker, Utrecht.

De cr
van e

Fictie Een bu
negentien la
verbindt de
in de nieuwe
van Nicole K

In haar vorige rom
Love (De geschieden
toonde Nicole Kra
vereine wijze in staat
vormen en stijlen tot
geheel te vormen. Me
juist in vertaling vers
te huis, verlaat ze zich
sche virtuositeit en pa
geeft ze daarmee blij
men vertrouwen in h
teiten.

Great House toont a
buiten vormtechnisch
Zelfs heeft ze het aang
dende humor, die in T
een uitlaatklep bood,
rusten. Krauss heeft d
een risico genomen, v
sche toon als in *Great
thos en sentimentalit
krijgen bij haar geen*

Geheel eenduidig v
boek overigens niet. K
at House vier vertellen
lijk allemaal hun eige
deren gerelateerde ve
tellen. Pas gaandeweg
hoezeer deze verhalen
Het verbindende eler
vormd door een oud,
met negentien laden
tingen, waarvan er éé

De eerste verteller
is Nadia, een Newyor
zeven romans aan he
schreven en zich niet
aan het gevoel dat he
vende creatieve krach
schrijverschap. Ze he
na dertig jaar eerder
van een Chileense dic
ky, die terugkeerde n
Daar werd hij slachto
chet-regime. Op een
zoek van een vrouw
van Varsky te zijn. Ze
claimen en Nadia doe
het hart afstand van.

Vervolgens maken
Aaron, de tweede ver
lijk weduwnaar gewo
wordt verscheurd do
gevoelens ten aanzie
zoon, die tegen zijn v
schrijver wilde word
vlucht naar Londen.
het bureau wordt pa